

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 132.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Monach^o
semel lap-
sus agre
resurgit.
Ioan. 12.

addicat, ac regis templis & palatijs extur-
bet. Difficile enim factu est, vt qui prola-
buntur, ad eam rursum reuocentur. Deus
autem, qui efficax ostium aperuit, ac sei-
psum ostium vocat, per quod ad salutem
aditus patet, det tibi, & mentem minimè
palantem ac distractam, & sermonem re-
prehensionis expertem, gratia conditum:
quibus videlicet rebus & planam ac faci-
lem hanc vitam reperias, & futurum æui
placidum ac salutare.

Ioanni Monacho. 130.

Monasti-
ca vita
quid re-
quirat.

Nescit saturitas vigilare; nescit fastus
quiescere. vigilantiam & mansuetudinem
monastica vita requirit. Si igitur hanc pro-
fiteris, fac illa deleas. Sin autem ventrem
imperio minimè tenes, quid & locum oc-
cupas, & decertantium animos frangis.

Timotheo Lectori. 131.

Luc. 1.
Zacharia
silentium
quid si-
gnificet.

Quòd Zacharias obmutuerit, vir acu-
tissime, non stupore factum est, vt existi-
mas. siquidem sacerdos ille, vt qui puro
animo diuinis mysteriis operam daret, di-
uinos prospectus atque angelicas visiones
familiares habebat: verum silentij ipsius
typo legis silentium indicabatur. Quid au-
tem, quòd à silentio & sterilitate ac fene-
dute vox procreata sit? Hinc videlicet il-
lud significari arbitror, ex scripta lege, ob-
eorum, qui eam acceperant, inobedi-
entiam & contumaciam, senio ac vetustate
confecta, vaticinia de Christo prodiisse,
hincque etiam ipsius matrem vnà venisse.

Eidem. 132.

Math. 3.
Quid lo-
custæ.
Matt. 3.
Mel sil-
vestre.

Locustæ, quibus Ioannes alebatur, non
animantia sunt, vt quidam imperitè pu-
tant, scarabæis similia (abfit:) verum her-
barum aut platarum summitates. Eodém-
que modo rursum non herba quædam est
mel silvestre, verum mel montanum,
quod ab agrestibus apibus cõficitur, sum-
mèque amarum est, & gustatui omni in-

ποδίσση παράπλωμα, καὶ τῆς ἀνακτό-
ρων τῆς βασιλικῶν τῶν σούρων. διχρε-
ρὴς γὰρ τοῖς ἐκπύπυσι, ἢ ὡς ἐ-
κείνη ἀνάκλησις. ὁ δὲ θεὸς ὁ ἴψαν ἀ-
νοίξας ἐνεργῆ, καὶ ἴψαν καλῶν ἐαυτοῦ, ^{ἐνεργῆ.}
δι' ἧς ὅτι τῆς σωτηρίας ἡ εἰσοδος, δὴ ὡ-
σοι καὶ νοῦ ἀμεταβάσει, καὶ λόγον ἀ-
κατάργωσον, ἠρτυμῶν τῆ χειρῶν. δι-
ῶν καὶ ὁ παρὰ σοι εἶδος εὐμαρῆς εὐρε-
θήσεται, καὶ ὁ μέλλον αἰῶν, εὐδυνῆς καὶ
σωτήριος.

Ιωάννη μοναχῷ. ρλ.

Οὐκ οἶδε κόρος ἀργυρεῖν. οὐκ οἶδε
τύπος ἡρεμεῖν. ἐρηγήσας δὲ ἔεται καὶ
φραδότητος ἀσκησις. εἰ οὐ τούτης
ἀντιποῆ, οὐκ εἶνα κατάργησον. εἰ δὲ
ματρὸς ὁ κρατεῖς, τί καὶ τὸν τόπον
καταργεῖς, καὶ τὸς ἀθλοῦσας ἐκνευροῖς.

Τιμοθέῳ ἀναγνώστῃ. ρλα.

Ἡ Ζαχαρίας κάφεσις οὐκ ἐκ πλῆ-
ξει γένηται, ὡς ἐνόμισας γενεχέστε. ^{συνεχέσθ.}
ἐν συνθείᾳ γὰρ θεοφρασίας καὶ ἀγ-
γελικῆς ὀπτασίας ἢ ὁ ἱερεὺς, καθα-
ρῶς τοῖς μυστηρίοις ἀγακῶν ἔμμενος. ἀλ-
λὰ τῷ τύπῳ τῆς ἐκείνης σιγῆς, ἢ τῆ ^{ἐπιπέσθ.}
νόμου ἐδηλοῦτο σιωπῆ. τὸ δὲ σὺπ-
γῆς καὶ σφειρώσας, καὶ γήρας τεχθῆναι ^{σγλω δι-}
τῷ φωνῆν, τὸ το οἰμα δηλοῦν, τὸ ἐκ ^{λοῖ.}
τῆ παλαιωθέντος καὶ καταμεράσαν-
τος, καὶ σφειωθέντος τῆ ἀνηκούα τῆς
δεξαυθῶν νόμου τῆ χειρῶν, τὰς πε-
εὶ χεῖρας φερρήσας ἀσελεθῆν. καὶ τῷ
αὐτῆ μητέρα ἐκ τούτου συνελθεῖν.

Τῷ αὐτῷ. ρλβ.

Αἱ ἀκρίδες, ἃς Ἰωάννης ἐξέφετο, ὁ ^{εἶς.}
ζῶά εἰσιν, ὡς πνεῖς οἶονται ἀμαθῶς,
καὶ θάρους ἀπεικονίτα, μὴ γένοιτο, ἀλλ'
ἀκρέμονες βοτακῶν ἢ φυτῶν. ἔπει δὲ
πόα πῖς ὅτι πάλιν τὸ μέλι τὸ ἀγρίον,
ἀλλὰ μέλι ὄρειον ὑπὸ μελισσῶν ἀ-
γρίων γινόμενον, πικρότατον ὄν, καὶ πά-
ση γεύσθ πολέμιον. δι' ἧν τῷ ὑστῆ-
βάλλ.

βάλλουσαν χάλασιν επεδείκνυτο Ιωάν-
νης, ουκ ενδέειά μόνη, αλλά και τρα-
χύτητι πάσαν όρεξιν πικραίνων του
σώματος.

Στρατηγία δουκί. ρλγ.

Εχεις μὲν ψυχὴν ἀρχικὴν μισῶν
τιὸ πονηρίαν ἐκ παιδός· ἔλαβες δὲ
καὶ νῦν ἐκ βασιλείας ἡγεμονίαν πα-
ρέχουσαν δυνάμιν, ἣν ἐξήτει ἡ παρ-
θεσις, ἐπειδὴ τοίνυν θεοῦ ὅτιν ἀμφό-
τερα τὰ χεῖρσιν, ἤρξασαι τέτοις
εἰς θεράπεια αὐτοῦ ὅση δυνάμεις, ἵνα
ἡ μείζονα δώσῃ ἐξουσίαν, εἰ ταύτην
ἴδω κατὰ τοῦ διοικῆσθαι· οἶδὲ γὰρ ἡ
ποιμαντικὴν μεγαλόψυχον βασιλείαν
ποιεῖν πολυδύναμον.

μεγαλο-
ψυχία εἶ.

Ζωσίμο. ρλδ.

Εἰ βασιλεία σε ἐπαρτίσεται, ὅ-
δε γέννηα πάλιν δεδίδεται, λαυγα-
νοῖδω ἀπθάσῃ θηρίω ἐπάρδι, περὶ
ἀνθρώπων μορφή, ποιητῶν δαίμωνι
παροπαλάσσει.

Τῷ αὐτῷ. ρλε.

Εἰ καὶ τὸ ἰσχυρὸν τῷ σώματι, καὶ
τιὸ ἀνδρίαν τῷ πνεύματι καθαρεῖ
καὶ ἀφαιρεῖται ἡ λαγνεία, καὶ εὐχρη-
ποιεῖ παρὰ ἐμπαιγμῶν καὶ γέλωτα
τὸν ἀλόγῳ, καθὼς διδάσκει Σαμψὼν
ἐκ τυφλῶν ἰδῆν, ὅτι ἔτι πᾶσαι αἰχμα-
λωσίαν ἀνταίρετον, καὶ ἡ φυλάττεις
τιὸ φυσικὴν ῥόμην ἀλάβητον, ἀλλ'
ἔργον παδῶν ἐκασίας γινόμενος, καὶ τὸν
θεὸν λυπεῖς οὐκ ἔχοντα κλίνας τὸν
κεφαλὴν ἐν τῷ βίῳ σε, καὶ ἡμῖν πο-
λεμεις εὐχρημοῖς σαθῆσαι σε, καὶ σω-
τὸν ἀδικεῖς, τὰ τῆς ῥάσσεως παραιτέ-
ιδμος φάρμακον.

festum atque inimicum. Quibus ex rebus
singularem quandam ac penè incredibilē
corporis afflictationem Ioannes præ se fe-
rebat, vt qui non inedia duntaxat, verum
etiam victus asperitate omnem corporis
appetitionem amaram redderet.

Strategio Duci. 133.

Habes quidem animum principatu at-
que imperio dignum, vt qui iam inde à
primis annis improbitatem odio habue-
ris. Accepisti autem nunc quoque ab Im-
peratore præfecturam, eam vim ac poten-
tiam, quam institutum animi tui require-
bat, tibi præbentem. Quoniam autem vi-
trumque hoc donum Dei beneficio tibi
contigit, vtroque, pro virili tua, ad ipsius
cultum vtere: vt maiorem quoque tibi po-
tentiā concedat, si hæc abs te purè atque
integrè administrari nouerit. Siquidē pa-
storitium etiā munus cum animi ma-
gnitudine coniunctum in potentissimum
regnum commutare nouit.

Zosimo. 134.

Si nec regnum te incitat & cohortatur,
nec gehenna rursus terret, non animad-
uertimus nos, cum feram & indomitam
belluā incatamus, cum improbo dæmone
humana forma contexto luctari.

Damo est
qui nec
regno, nec
gehennâ
metuitur.

Eidem. 135.

Cum libido, & corporis robur, & ani-
mi vires deiiciat, & adimat; eumque, qui
hoc vitio captus est, omnibus illudendum
& irridendum propinet, quemadmodum
excæcatus Samson docet; ecquid tu vo-
luntariam captiuitatem accerfis, nec na-
turale robur illæsum atque integrum ser-
uas, verum vitiosis affectionibus confici-
dum te vltro præbens, & Deum, qui in vi-
ta tua, vbi caput reclinet, non habet mœ-
rore afficis: & nos, qui pro tua salute vota
facimus, oppugnās: & iniuriam tibi ipsi in-
fers, dum salutaria medicamenta repu-
dias.

Libido est
corporis
animi no-
xia.

Iudic. 16.

E iij